

Zondag 7 april 2024, tweede paaszondag b
Evangelielezing: Johannes 20,19-31

Homilie

Dit evangelie noemden we vroeger het verhaal van de ongelovige Thomas. De aanzet om deze apostel ongelovig te noemen, vinden we in de tekst zelf. Nadat Thomas hem heeft mogen aanraken, zegt Jezus: 'Wees niet langer ongelovig, maar gelovig.' En ja, hierna volgt bij Thomas de totale ommekeer. Hij noemt Christus 'mijn Heer en mijn God'.

Pas na deze ingrijpende gebeurtenis kan hij geloven, zegt Johannes. En later werd hij nog heilig ook en werd zijn naam heel populair onder ons. Wij vinden hem een sympathieke heilige.

Toch krijgt hij nog een bemerking mee: 'Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven.' Daarbij fronsen wij wel eens de wenkbrauwen. Hoeveel mensen slagen daarin?

Is dat niet wat teveel gevraagd?

We zijn allemaal maar mensen. Eerst zien en dan geloven, vinden wij een heel normale houding. En twijfelen vinden wij in onze cultuur ook normaal... ook inzake geloof.

Wie van ons heeft zich nog nooit afgevraagd waarom God zoveel lijden en ellende toelaat op de wereld? En of we nu gelovig of ongelovig genoemd worden, het is een vraag die ons blijft bezig houden.

Hoeveel mensen verloren er al niet hun geloof in God bij een ernstige beproeving: de dood van een kind, een slepende ziekte bij zichzelf of de partner, een scheiding, één van de kinderen die niet meer thuis komt...?

En dat terwijl ze altijd geprobeerd hebben goede mensen en goede christenen te zijn!

We begrijpen ergens wel hun reactie...

Ze voelen zich niet beloond voor hun inzet, integendeel! Dat hebben ze niet verdiend.

Ze haken af en voelen zich ergens bedrogen. Maar wie het geloof ziet als een soort 'verzekering' tegen onheil, bedriegt zichzelf. Zo werkt het niet, al zouden we dat wel willen.

Anderzijds zien we ook mensen die heel veel rampspoed kennen en toch hun geloof niet opgeven. Hoe doen die dat? Ook hierop is geen passend antwoord.

Het zou kunnen dat ze gedaan hebben wat Thomas deed: hun hand gelegd hebben in de zijde van Christus... en dus Zijn lijden 'aan den lijve hebben ervaren'.

En deze ervaring kan een soort verbondenheid scheppen tussen Zijn Lijden en het onze – een verbondenheid die ervoor zorgt dat men trouw blijft en niet afhaakt. Maar dit is allicht niet iedereen gegeven.

Geloven gaat niet over woorden of wetten, maar over ervaringen. Die zijn strikt persoonlijk en kunnen moeilijk onder woorden gebracht worden. Toch hebben de evangelisten dat geprobeerd. Ook in dit verhaal.

Lijden is een ervaring, net zoals geloofstwijfel. Ervaringen overkomen ons. En het is moeilijk te voorspellen hoe wij erop gaan reageren. Het kan alle kanten uit gaan. Maar het hoeft zeker niet overwegend negatief te zijn. Dat merken we ook in dit verhaal. Uit iets wat oorspronkelijk als negatief werd ervaren, kan iets positiefs groeien: verbondenheid, geloof en vertrouwen.

Hopelijk mogen wij dat ook allemaal in ons leven ervaren, net zoals Thomas en mogen wij door te geloven 'leven' bezitten in de naam van Jezus, de Christus. Amen

Kristin De Raeymaecker